Principiul himerei

On Aprilie 10, 2010

Nu-ți închipui că ești un lider dacă treci în fruntea oamenilor.

Cel înțelept este întotdeauna foarte chibzuit în gândire și acțiune, ia decizii bune și este foarte atent în tot ceea ce face. Dar eu, îndrăznesc să spun, că nu am dat dovadă de o adâncă înțelepciune în acea zi.

Mă aflam la munte împreună cu prietenii mei. Organizasem un paintball în pădure. Ne-am împărțit în două echipe, echipe care nu aveau niciun conducător. Așa că eu, cu o bucurie de nedescris, însuflețit de o sete nepotolită de aventură și de o formidabilă dorință de senzațional, m-am autoproclamat lider în echipa în care am fost repartizat după tragerea la sorți: „Urmați-mă pe mine". Mintea îmi spunea, iar inima înflăcărată îmi repeta, că voi fi capabil să-mi împing echipa spre victorie.

Dar chiar din primul moment, după ce a început acțiunea, am comis greșeala de neiertat. Fără să caut să discern, să am răbdare și să iau hotărârea cea mai avantajoasă, ci cuprins de o stare de exaltare fără seamăn, încât nimeni și nimic nu m-ar fi speriat, m-am năpustit cu înverșunare, primul, în mijlocul luptei, chiar atunci când inamicul a rupt rândurile. Astfel am ignorat cu desăvârșire cea mai importantă regulă a războiului: în timpul luptelor, mai ales într-un moment de primejdie, conducătorul armatei trebuie protejat. El trebuie să stea în spatele frontului, nu să iasă în linia întâi, căci planul de bătălie se afla în mintea lui.

Primul ochit, primul lovit. Ei bine, din cauza acelui simțământ de bucurie egoistă m-am condus pe mine însumi la eșec. Timp de două minute am fost învăluit de o ploaie de bile de vopsea. Mare noroc am avut că nu m-au nimerit toate. Până să riposteze coechipierii mei, ce se aflau la momentul respectiv cu circa zece metri în spatele meu, am fost ținta preferată și perfectă a adversarilor.

Nici nu m-am gândit că mi se va putea întâmpla așa ceva, am avut un sentiment fals de securitate. Iar din pricina judecății mele strâmbe, echipa a pierdut. Degeaba m-am crezut apt pentru a fi lider, căci rezultatele au fost foarte slabe, sub orice așteptări. Toți coechipierii mei, care la început poate că totuși mi-au acordat încrederea lor, într-o măsură mai mică sau mai mare, au fost dezamăgiți în final de prestația mea.

Leadership: Necesitatea creării și menținerii unei autonomii de decizie, provoacă o permanentă tensiune între dimensiunea maximă de autenticitate și dimensiunea maximă de predestinare?

Nu mi s-a recunoscut, în mod precis, poziția de lider. Învești mântat de loialitatea mea față de ceilalți coechipieri și pătruns de convingerea fermă că voi fi omul zilei, m-am sfătuit numai cu mine însumi și cu nimeni altul cum anume să procedez, acesta a fost primul pas greșit. Apoi am pornit la atac cu un spirit rebel la fel ca un kamikaze aflat într-o misiune sinucigașă care se năpustește cu toată puterea, cu toată viteza, cu toată ființa lui, și spre surprinderea tuturor, direct în punctele forte ale inamicului.

Dar nu am făcut nicio convenție cu membrii echipei mele și nu le-am prezentat niciun plan de acțiune, cum ar fi fost normal, și deci nu mi s-a recunoscut, în prealabil, în mod precis și netăgăduit, poziția de lider - fiind doar în mod tacit acceptată. În cuvinte elocvente și cu adevărat sincere, nimeni din echipa mea nu mi-a solicitat vreun sprijin, eu am încercat să vin în sprijinul lor, din propria inițiativă, punându-mi voința la o încercare destul de grea.

Două dimensiuni caracterizează leadershipul. Dimensiunea maximă a valorii pe care ți-o conferi prin condiția de autenticitate, obținută printr-o poziție de înțelepciune. Iar ea este la fel de primejdioasă ca dimensiunea maximă a valorii de predestinare pe care ți-o atribui prin înflăcărarea pe care te bizui în momentele de maximă încordare emoțională.

Prima dimensiune te ajută să simți și să gândești lucruri adânci și complexe înainte să faci un compromis sau un sacrificiu, dar nu-ți conferă posibilitatea de a te simți "divin", de a te simți în largul tău, de a-ți dezlănțui energia debordantă, de a-ți dezlănțui latura esențială capabilă să săvârșească acte de mare curaj.

A doua dimensiune, care te ține captivat până la ultima literă a nemaiîntâlnitului, te face să crezi că ești singur, asemenea unui erou care încearcă să învingă un sistem ce se arată a fi mai puternic decât el. În acest caz prezența ta e mai mult decât suficientă ca să-ți înfrunți demonii. Îți dă posibilitatea de a te îndoi, posibilitatea de a face o greșeală, posibilitatea de a căuta și experimenta latura unei lumi care îți aparține cu totul.

Leadership: A fi cu un pas înaintea celorlalți oameni este o investiție eligibilă în conformitate cu valoarea pe care ți-o acorzi într-un "Virtual Word" sau într-un atașament colectiv?

A fi autentic înseamnă să te exprimi ca un învingător prin imaginea pe care o proiectezi în termenii rezultatelor de tip material, cognitiv, atitudinal si afectiv, și nu în termeni de "Cu cine trebuie să mă bat ca să-mi arăt vitejia". Înseamnă să te conectezi cu ceea ce exprimi în manifestul pe care îl susții în fiecare creație sau în orice acțiune, formulat astfel: "Eu sunt ca voi", și nu "Eu sunt voi".

Ca lider ești responsabil de acțiunile și deciziile tale. A fi cu un pas înaintea oamenilor nu te transformă în lider. Nu-i poți determina pe oameni să te urmeze și să te ajute să-ți îndeplinești viziunea, prin propria lor voință, acordându-ți încrederea lor totală dacă, din dorința de a te situa într-o poziție dominantă, te împotmolești primul când ești pus fata în față cu un obstacol.

Dimpotrivă, vei fi umbrit de o adâncă tristețe pentru că nu te-ai ridicat la înălțimea așteptărilor, apoi ei îți vor împărtăși sentimentul fiindcă au pierdut. Dacă le dăruiești de la bun început sprijinul și devotamentul, fie că ții mult la ei și le dorești să aibă parte de cât mai multe succese, fie doar pentru că te împinge interesul, fie pentru că un orgoliu ridicol, nemăsurat, te face să stărui asupra obținerii cu orice preț a unei victorii - vei putea câștiga respectul lor, atașamentul lor, și astfel vei avea o mai mare certitudine că vor contribui la atingerea scopului pe care ți l-ai propus. Însă te vor putea urma cu toată inima numai dacă îi conduci spre victorie.

Leadershipul reflectă atitudinea de acceptare a unei poziții de înaintaș prin renunțarea la calitatea de unică autoritate, nu prin creșterea gradului de captare a atenției care "vinde" o imagine.

O echipă fără un lider e singură, fără putere. De la cine o să primească membrii ei ajutorul pe care îl așteaptă cu atâta nerăbdare, cu atâta drag, cu atâta ardoare, dacă te pui singur în primejdie în momentele cele mai critice și eșuezi?

Dacă ocupi o poziție de manager și din cauza deciziilor tale greșite bazate pe emoții, dorințe, subiectivism, și nu pe rațiuni, compania ajunge în pragul falimentului, toți angajații vor rămâne fără sprijin moral și financiar. În loc să fii perceput drept singurul lor ocrotitor, singurul lor sprijin, o călăuză sigură, demnă de urmat, vei apărea în ochii lor drept o povară nefolositoare, un erou grăbit din pricina căruia întreaga companie are de suferit.

Așadar, degeaba te consideri lider. Dacă nu le dai oamenilor motive reale să aibă încredere în tine, vei rămâne doar o persoană cu intenții bune, în niciun caz un dătător de speranțe.

Un lider trebuie să fie recunoscut de cei din echipa prin faptele sale precedente. A te autointitula lider, chiar dacă ești cu un pas înaintea celorlalți, denotă o încredere absolută în propriile forțe ce rezultă dintr-o supraevaluare subiectivă, superficială, ce te va conduce inevitabil la eșec.

P.S. Un lider fără echipă este la fel ca și echipa fără lider.

Source: https://neculaifantanaru.com/principiul-himerei.html